

1. Právě svítá a mně zase schází kus noci zlé,
jen kousek spánku, obraz té, díky níž jsou dny tak mdlé,
svět nás vítá, vše kolem se stává trápením,
vím, slunce můj sen vyhání, po sté ptám se: co s tím?

2. Do svých dlaní chci jedinou navěky vzít,
leč osud víru nevnímá, mé srdce touží ctít,
pláče duše má oceán horkých slzí,
proč žádnéj nevidí, jak mne to mrzí?

R: Dál se skrývá a ničí krásu všedních dnů,
můj spánek zakletej nechává,
dál se skrývá, vpletená láskou do mých snů,
však nedostižnou zůstává.

3. Zdá se zvláštní, když slzavých nocí je víc a víc,
cit vyštvat z mysli nejde tím, že chceš zapomenout,
čas vrásky zanechá a lidé budou jako dřív,
sám Bůh prý ví, jak dál, nic se nedá vrátit.

R: Dál se skrývá a ničí krásu všedních dnů, ...
(D dur)

R: Dál se skrývá a ničí krásu všedních dnů, ...